

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum in aniima Christi fuerit aliqua gratia habitualis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Prob. 2.

2. Prius naturā fuit corpus humanum, id est perfectē organizatum ad animā receptionē, quā vniretur Verbo; atqui non fuit tale antequam censeretur perfectē dispositum, ergo prius naturā censeretur habuisse vltimam dispositionem quā fuerit Verbo vnitum.

Obiectio.

Dices vt sit perfectē dispositum debet habere substantiam; igitur prius naturā substituit, quā censeretur vltimo & completē dispositum.

Resp. disting.

Resp. disting. anteced. vel enim intelligitur de perfecta dispositione accidentali, de qua in resolutione agimus; & hoc sensu nego anteced. vel intelligitur de qualicunque vltima dispositione, quo sensu concedo. dico tamen eo non obstante ad hoc vt corpus humanum censeretur perfectē dispositum & subsistere vt tale in ordine ad generationem, requirere secundum existentiam naturalem vltimam dispositionem accidentalem. vbi,

25.

Sensus resolutionis dat.

Notandum nos non velle substantiam materiae perire, & mutari pro dispositionum diuersitate, sed solum quod eadem comparata ad diuersa censeretur prius vel posterius competere. v. g. substantia materia comparata cum vltimis dispositionibus quibus preparatur ad receptionem formae, censeretur posterius competere quā competant huiusmodi dispositiones, quia sine his non potest censi legitime preparata, nec potest censi subsistere vt pars idonea ad alterius partis receptionem. eadem substantia comparata cum iisdem accidentibus vel alijs, quatenus censeretur competere corpori vnito animae tanquam affectiones compositi, prius naturā censeretur competere.

ARTICVLVS VI.

*Virum humana natura sit assumpta
mediante gratia?*

Resp.

Non est assumpta mediante gratia habituali sed mediante gratuitā Dei voluntate.

Hic articulus explicatus est q. 2. art. 10. vbi eadem doctrina a S. Thom. traditur, scilicet non esse assumptam mediante gratia habituali, assumptam tamen mediante gratuitā Dei voluntate.

QVÆSTIO. VII.

*De gratia Christi prout est
quidam singularis homo.*

EXPLICATA ratione & essentia vniuersalis hypostatica, D. Tho. incipit explicare quasdam proprietates, quae ratione illius Christo competunt, tum ex parte Verbi, tum ex parte naturae assumptae.

ARTICVLVS I.

*Virum in anima Christi fuerit aliqua
gratia habitualis?*

Resp. affir.

RESPONDET necessario ponendam in Christo gratiam habitualem. probat tribus rationibus.

1. Quāto aliquod receptum magis est coniunctum causae influenti, tantō magis participat de

ipsius influentia; cū ergo anima Christi fuerit Verbo diuino coniunctissima, fuit maximē congruum vt ab eo gratiae habitualis influxum reciperet.

2. Decebat animam Christi Deum attingere per cognitionem & amorem, ad hoc autem necesse est naturam humanam eleuari per gratiam.

3. Gratia debebat ab eo in nos deriuari; ergo oportebat vt anima Christi praeclara esset gratia.

DVBIUM I.

*Virum praecisa gratia habituali humanitas
Christi fuerit sancta?*

NEGANT Paludanus in 3. dist. 15. q. 2. in 4. Dur. sen-
opinio, conclusione 1. Dur. dist. 12. q. 2. tentia.
num. 8. & alij. Negat Pa-
lud. Dur.

Affirmant alij, quā sententiam licet antiqui non ita in terminis expresse sint, multi tamen recentiores expresse tradunt, & censent esse communem Patrum existimantium animam & corpus Christi sanctificari per gratiam vniōis.

Hae sententia est multo verior, quia plurimi Patres quos citant Suarez disput. 18. sect. 1. & Valquez disput. 41. cap. 3. non incommode possunt in hunc sensum accipi, vt scilicet ipsa natura humana in Christo sit sancta propter vniōem sui ad Verbum & naturam diuinam. & expresse id docent Hilarius & Chrysostomus, quos refert Toletus ad illa verba Ioannis 10. quem Pater sanctificauit & misit in mundum, vos dicitis quia blasphematis, ita vt iuxta illos Patres Christus velit se sanctificatum secundum quod homo, quia per vniōem humanitatis cum Verbo ipsa humanitas summē fuit à Patre sanctificata.

Prob. vltimus conclusio. constat iuxta Patres Christi opera fuisse condigna generi humano redimendo, & nullius purae creaturae opera habuisse huiusmodi condignitatem; ergo ea condignitas in Christi operibus non potuit provenire ab alio quo quod potest esse commune Christo cum alijs iustis, scilicet à gratia habituali, sed debet aliunde provenire: igitur etiam praecisa gratia habituali opera Christi sunt commensura redemptioni generis humani; atqui non possunt esse commensura nisi Christus operans sit sanctus non solum secundum diuinitatem, sed etiam secundum humanitatem; ergo Christus secundum humanitatem fuit sanctus etiam praecisa gratia habituali.

Prob. 2. humanitas Christi praecisa omni gratia habituali seu accidentali est obiectum diuina dilectionis, & quidem talis vt sit Deo gratior quā omnes iusti simul sumpti. igitur praecisa ea gratia est sancta.

Conseq. prob. non potest esse gratior omnibus iustis, nisi sit illis sanctior, & proinde nisi habeat sanctitatem.

Confir. humanitas Christi etiam absque habituali gratia est consors diuinae naturae longē excellentiori modo quā villa creatura rationalis, igitur est sancta.

Prob. 3. humanitas Christi per id praecipue est commendanda sancta, ratione cuius conuenit illi impeccabilitas, quae iuxta communem sententiam tribuitur Christo & eius humanitati, vt infra ostendetur. sed id cuius ratione Christo tribuitur impeccabilitas, non est gratia habitualis; igitur etiam ea praecisa Christus quia homo sanctus est.

Peters

Petes 1. quā sit certum Christi humanitatem esse sanctam etiam precisā gratiā habituali, seu dono accidentali creato?

Lorca disp. 36. censet tantum esse probabile. Verum quāvis non existimem esse dogma fidei, ut ostendit idem disp. citata, num. 2. eo quod scripserunt & Patres citari soliti possint aliquo modo explicari, prout facit, sentio tamen esse plusquam probabile, cum si considerentur rationes sancte fundatæ in principiis theologicis communiter receptis, videantur reddere conclusionem certam.

Petes 2. per quid sanctificata fuerit natura humana in Christo?

Hac in re est sententiarum varietas, quæ forte non est tam in re ipsa quā in modo explicandi.

Aliqui censent fuisse sanctificatam per vnionem hypostaticam, alij per diuinitatem ipsi vnitam, quia natura humana dicitur delibata diuinitate, natura diuina dicitur oleum, quo vncta est humanitas, alij censent naturam humanam fuisse sanctificatam per diuinum suppositum.

Verum ut optime aduertit Suarez disp. citata §. sed queret, non debet cogitari quod ipsa vnio precisē sumpta & accepta sine suo termino possit huiusmodi sanctitatem tribuere, sed vt accipitur simul cum termino, scilicet cum Verbo, quemadmodum in alijs modis ipse inhærentie precisē sumptus non facit hominem iustum, sed gratia inhærens. Vnio ergo potest dici causa talis sanctitatis tamquam conditio, & vt ita dicam, causatio, non verò per modum causæ formalis. Verbum diuinum potest dici causa formalis quatenus vnium naturæ humanæ, quia verè diuinum Verbum vnium reddit illam Deo summè dilectam, impossibilem, modo infra explicandam, reddit illam dignam quouis dono supernaturali. quia verò diuinum suppositum non videtur id præstare tam ratione suæ personalitatis (siue illa possit tribuere sanctitatem siue non) prout distinguitur à natura, quā ratione suæ naturæ: hinc nō incongrue natura diuina potest dici causa formalis per quam natura humana est sancta. quod patet, quia ipsum diuinum suppositum potissimum est & dicitur sanctum à natura diuina. Ergo si illud possit naturæ humanæ esse causa sanctitatis, potest etiam dici quod natura diuina eidem sit sanctitatis causa.

Dices 1. naturam diuinam non vniri naturæ humanæ.

Resp. licet non vnatur immediatè, vniri tamen mediatè, & secundum Concilia & Patres duas naturas in Christo inter se vniri, idque sufficere vt natura diuina mediante supposito censetur respicere naturam humanam & illi esse causa sanctitatis.

Dices 2. vnio naturæ diuinæ cum humana non potest facere vt alia attributa diuinæ naturæ tribuantur naturæ humanæ, v.g. dicatur quod natura humana sit omnipotens, omnisca, sit vbique.

Resp. 1. si argumentum aliquid concluderet, neque dici posse quod diuinum suppositum esset causa sanctificationis naturæ humanæ, quia suppositum non potest tribuere naturæ humanæ quod sit vbique, quod sit omnipotens; & tamen aliqui negantes naturam humanam sanctificari ipsa diuinitate, concedunt sanctificari per diuinum suppositum, vt Lorca disp. citata.

Resp. igitur 2. negando conseq. & dico aliam esse rationem denominationis aliorum attributo-

rum & sanctitatis. omnipotentia enim requirit vt natura quæ dicitur omnipotens, per intrinsecam suam conditionem sese extendat ad omne id quod non repugnat fieri, & proinde illud attributum nō potest in aliquid ab alio deriuari. & ita de alijs proportionibus est discurrendum. sanctitas verò non solum est physica denominatio & conditio, sed etiam moralis per quam aliquis constituitur obiectum dilectionis, quæ conditio potest alicui rei conuenire ab alio cui coniungitur, quia propter huiusmodi coniunctionem sortitur quandam dignitatem, & redditur acceptabilis ad bona supernaturalia.

Conf. à simili. natura humana propter sui coniunctionem cum natura diuina in eodem supposito est digna longè excellenti adoratione quā si non esset coniuncta, ita vt natura diuina dici possit causa illius excellentiæ, igitur in presenti nihil prohibet quod minus natura humana dicatur sanctificari à diuina.

Dices natura diuina non est intrinsecè in natura humana. igitur non potest illi esse causa sanctitatis. Prob. conseq. causa formalis non videtur tribuere suum effectum formalem nisi intrinsecè afficiendo subiectum.

Conf. iusti non possunt dici sancti à gratia quæ illis non inest.

Resp. neg. conseq. & eius probationem, quia etiam datur causa formalis extrinseca, vt patet probabili multorum sententiā in actione quæ denominat agens, cum tamen sit in patiente. in rigore ergo vt aliquid denominetur ab alio per modum causæ formalis, non requiritur vt illi insit intrinsecè, sed sufficit si vel illi vnatur, vel ordinem dicat ad illud, porro in presenti inuenitur vnio inter naturam humanam & diuinam.

Ad confirmationem Resp. concedendo assumptum; cuius ratio est quod non possumus esse consortes diuinæ naturæ participatione accidentali, nisi per formam accidentalem. hæc autem non vnitur nobis, nisi nobis insit & inhæreat, secus verò in presenti accidit; vnde non obstante eo quod natura diuina non insit humanæ in Christo, potest illi esse causa sanctitatis. quemadmodum aliqui dicunt de supposito, quod scilicet non requiratur vt insit naturæ humanæ, sed sufficiat quod illam terminet.

His omnibus adde quod dici possit naturam humanam non esse formaliter sanctam à diuino supposito, vel natura diuina, sed à conditione quadam morali quæ censetur moraliter illam afficere & in illam deriuari eo quod sit natura suppositi infinite sancti, & habentis naturam infinite sanctam, quod suppositum non solum est obiectum diuini amoris, sed potest moralem præstantiam & dignitatem tribuere naturæ sibi vnitæ, vt propter huiusmodi dignitatem sit dignissima diuino amore, & bonis quibuscumque supernaturalibus, eiusque operationes sint futuræ Deo gratissima: secundum quam explicationem causa formalissima sanctitatis in natura humana est moralis illa conditio ei moraliter intrinseca, quæ tamen radicaliter provenit à sanctitate diuinæ naturæ, per quam suppositum est infinite sanctum.

Ex his patet 1. quod quantumcumque natura humana hypostaticè Deo vnita concipiatur care- re omni accidentali ornamento supernaturali, nihilominus sit futura sanctissima, ita vt repugnet illi assumi & non esse sanctam, & obiectum diuini amoris.

Sanctitas non tantum est physica denominatio, sed etiam moralis, quæ potest conuenire rei ratione alterius cui coniungitur. Confir. à simili.

7.

Replica.

Resp.

Vt quid denominetur ab alio per modum causæ formalis sufficit si vel illi vnatur vel ordinem dicat ad illud. Ad confir. Resp.

8.

9.

Coroll. 1.

Repugnat naturam assumi & non esse sanctam.

G

Patet 2.

Coroll. 2.

Patet 2. resolutio eius questionis, quam varij proponunt, an scilicet natura ita potuerit assumi, ut in puris naturalibus relinqueretur; patet, inquam, non ita potuisse assumi, 1. quia per ipsam assumptionem est eleuata ad esse personale diuinum, quod est maxime supernaturale, 2. ita est eleuata ut eo ipso praecise fuerit dignissima omni bono supernaturali, etiam si Deus decreuisset nunquam tale donum illi impertiri, potuit tamen assumi sine vilo ornamento accidentali supernaturali superaddito, v. g. habitu gratiae, & relinqui in puris naturalibus quoad operationes, cum huiusmodi accidentia distinguantur re ab vnione, & non dimanent necessario ab ea, imò etiam si physice ab ea prouenirent, non idcirco Deus obligaretur suum concursum ad illa praebere, eo quod naturam humanam sibi vniret.

Explicatur
5. Th.

Nec repugnat S. Th. dicens necesse esse ponere in Christo gratiam habitalem; non enim vult id ita fuisse absolute necessarium, ut aliter fieri non potuerit supposito mysterio Incarnationis, sed necesse accepit ut idem sit quod magis conueniens, quod solum probant rationes ab eo allatae.

56.

Coroll. 3.

Etiam praecisa gratia habituali mereri potuit.

Patet 3. quomodo praecisa etiam gratia habituali Christus mereri potuerit, quia scilicet etiam praecisa ea gratia inuenitur radix & fundamentum propter quod opera humanitatis, seu quae Christus per naturam humanam exercuit, sunt condigna quantumvis magno premio ratione suppositi infinite digni, de quo diximus ad art. questionis 1. imò propter hanc rationem

Coroll. 4.

Etiam per operantia.

Patet 4. quod potuerit mereri per opera naturalia, quia persona infinite digna à qua huiusmodi opera processissent, infinitam vim in ratione meriti potuisset tribuere operibus eius naturalibus, atque adeo illa reddere proportionata cuilibet premio etiam supernaturali.

57.

Obiectio.

Dices opera naturalia non sunt ex speciali motione Spiritus sancti, nec referuntur ad finem supernaturalem.

Resp.

Resp. id in presenti non refertur propter rationem allatam, quia huiusmodi conditiones abunde suppleri possunt à conditione personae à qua proficiuntur, ita ut ex personae conditione abunde deinceps ordinari ad finem supernaturalem, quamvis per actum specialem ad eum non ordinantur.

Pura creatura cur mereri non potest per opus merè naturale.

Aliter se res habet in pura creatura, quae quantumvis iusta non potest mereri per opus merè naturale gloriam vel augmentum gratiae. Ratio diuersitatis est, quod dignitas personae in Christo se habeat antecedenter ad quolibet eius opera, & censetur in illa influere, & proinde infinite ea dignificare cuiuscumque sint conditionis in entitate physica: gratia vero iustificans in pura creatura non semper censetur antecedenter se habere ad opera auctorum, sed solum in operationibus sui ordinis, ad quas medijs habitibus virtutum, vel specialibus auxilijs censetur influere, & quidem iuxta proportionem influxus eorundem; ad bona opera merè naturalia censetur solum concomitantur se habere.

Gratia tantum habet se concomitantur opus naturalia purae creaturae.

DVBIUM II.

Vtrum reipsa fuerit in Christo gratia habitualis?

58.

Ex dictis superiori dubio videtur colligi non Negatiua fuisse; nam gratia habitualis datur ut si fuerit, mus consortes diuinæ naturae, ut 2. Petri ca. 2. et 1. pit. 1. ut simus sancti, & ut exerceamus opera commensurata gloriae caelesti, atque ex superiori dubio constat ea omnia conuenisse Christo eiusque humanitati, etiam praecisa omni gratia habituali.

Conf. gratia habitualis iustos reddit filios adoptiuos, quod nequit Christo conuenire, qui etiam quā homo est filius Dei naturalis, ut infra cum communi theologorum sententia dicemus, his tamen non obstantibus

59.

Communis theologorum sententia tradit animam Christi fuisse ornatam gratia habituali.

Verior sententia affirmat.

Prob. ex scriptis.

Ista 11.

Prob. 1. ex scriptura Isa. 11. requiescet super eum Spiritus Domini, Spiritus sapientiae & intellectus, Spiritus consilij & fortitudinis, Spiritus scientiae & pietatis. Ex quibus verbis doctores communiter censent in Christo fuisse dona Spiritus sancti, haec autem dona non solent dari sine gratia, videri possunt Cyrillus libr. 2. in Isaiam in principio. Gregorius lib. 29. moralium cap. 19. Prob. etiam solet ex pluribus scripturae locis, & inter alia ex cap. 1. Ioannis. Vidimus gloriam eius &c. plenam gratiae & veritatis. quamvis enim gratia eo loco sumi possit pro gratia increata, hoc sensus Verbum caro factum est plenum gratiae & veritatis, tamen plures tum scripturae interpretes, tum Doctores interpretantur de gratia habituali, & donis eam consequentibus.

Cyrill.

Greg.

Ista 11.

Probari etiam potest ex varijs Patribus, quorum sententia hunc sensum non incommode possunt recipere.

Prob. 2. ex Patribus.

60.

Prob. 3. ratione.

Prob. ratione, anima Christi iuxta communem theologorum sententiam est beata, Deumque clarè videt, estque conueniens ut eum amore proportionato visioni, id est supernaturali, dignetur decuit ut haberet gratiam, quae est quodammodo radix omnium perfectionum accidentium supernaturalium.

Conf. 1. sanctitas quam contraxit anima Christi ex vnione ad Verbum, non repugnat sanctitati quam confert gratia habitualis neque illam excludit à subiecto alijs capaci; & de cetero congruit ut anima Christi summè Deo coniuncta per vnionem hypostaticam, & euecta ad summam dignitatem, ornetur donis supernaturalibus, quorum connaturale morale principium est gratia.

Gratia est radix omnium perfectionum supernaturalium.

Confirm. 1.

Conf. 2. maxime congruebat ut illa anima eliceret operationes in substantia supernaturales, idque per vim intrinsecam connaturalem & commensuram huiusmodi actibus; ergo fuit conueniens ut esset praedita habitibus virtutum supernaturalium; ergo & gratia, quae vel non distinguitur à charitate, vel secundum naturalem statum, ei & ceteris virtutibus supernaturalibus praesupponitur.

Ex his patet gratiam habitalem non esse in Christo superfluum.

61.

Patet

Pater etiam responsio ad argumentum initio dubij propositum: quamvis enim anima Christi abique gratia habituali esset sanctissima & posset mereri, fuit tamen conveniens illa ornatu, quia decebat illam animam elevari ad operationes supernaturales per principia particularia istis operationibus connaturalia. decebat etiam ut anima illa Deum clarè videns haberet in se semen luminis gloriæ, quod est gratia, & ut in ordine supernaturali non esset minus ornata quam aliæ animæ; atque adeo ut esset confors diuinæ naturæ per ornamentum sibi inhærens.

Ad confirmationem Resp. rationem filiationis adoptivæ non ita consistari gratiam habitua-lem ut ab ea separari nequeat; nam, ut omittam quæstionem alibi tractari solitam, num repugnet de potentia Dei absoluta entitatem gratiæ habitualis posse consistere cum peccato, dico gratiam habitua-lem solum habere illum effectum quando persona est extranea, in qua non potest intineri altior ratio filiationis. Cum ergo in Christo persona non fuerit extranea, Christus ratione gratiæ habitualis non est constituendus filius adoptivus.

Petivero potest. 1. quàm certum sit gratiam habitua-lem fuisse in Christo? Suarez disp. 17. sect. 2. concl. 2. putat esse de fide.

Verum licet sit communis theologorum sententia certa, ut contrarium videatur temerarium, non tamen videtur dogma fidei, ut bene ostendit Vasquez disp. 41. cap. 1. quia scripturæ citari solite non incommode possunt intelligi vel de gratiæ vñionis, vel de vñctione ratione divinitatis, vel de quibusdam donis actualibus. Patres etiam nunquam eam veritatem tradiderunt tamquam de fide. Adde quod inter se sint varij in explicando modo sanctitatis Christi, & non ita multi inveniuntur, qui explicantes scripturam censuerint animam Christi esse sanctam dono accidentali habituali.

Et quamvis putem esse de fide dari gratiam habitua-lem saltem in parvulis, & alijs qui per sacramenta iustificantur; inde non potest deducitur eam secundum fidem Christo esse concedendam: quia non est ea necessitas adstruendi gratiam habitua-lem in Christo, quæ est in parvulis iustis, qui saltem secundum legem ordinariam non possunt aliter esse iusti, quam per aliquid habituale sibi inhærens, quod de Christo dici nequit.

Adverte quod licet non sit de fide animam Christi habuisse gratiam habitua-lem, similiter non sit de fide determinatè fuisse sanctam per vñionem hypostaticam; sit tamen de fide fuisse sanctam alterutro modo in confuso, quia id saltem convincit scripturæ & Patres agentes de Christi sanctitate.

Poti potest 2. an gratia habitualis in Christo sit eiusdem speciei cum gratia iustis collata?

Resp. esse, tum quia probabile est non posse dari distinctam speciem gratiam habitua-lem, tum quia gloria Christi est eiusdem speciei cum gloria sanctorum, tum quia Christus est nobis exemplar perfectissimum gratiæ, exemplar autem convenienter naturis rerum est eiusdem rationis cum ijs quorum est exemplar.

Neque admittenda est distinctio quam ponit Caiet. art. 11. §. ad hoc dicitur, & Medin. cit. ca. 9. quæstionis 2. concl. 1. & 2. scilicet gra-

tiam Christi & nostram considerata secundum suam essentiam absolute esse eiusdem speciei considerata verò secundum modum essendi ex parte subiecti, esse alterius rationis & essentia. ea inquam distinctio admittenda non est, cum ratio & essentia alicuius formæ non sit spectanda ex conditione, quam per accidens sortitur à subiecto cui inhæret, nam idem est calor specie in igne, aëre, & aqua, etiamsi propter conditionem subiectorum non conferret ad produ-cendos similes effectus. neque intentum sufficienter probant argumenta quæ pro parte negativa adferuntur.

Poti potest 3. quandonam hæc gratia fuerit Christo concessa?

Resp. à primo conceptionis instanti, ut alibi ostendimus, tum quia moraliter debebatur animæ Christi ratione vñionis eiusdem cum Verbo, nec erat ratio differendi eius collationem; tum quia à primo conceptionis instanti Christus fuit comprehensor, tum quia idem primo conceptionis instanti elicit actus supernaturales, quos omnino decuit procedere à principio sibi connaturali intrinseco.

ARTICULVS II.

Vtrum in Christo fuerint virtutes?

RESPONDET affirmatiuè, quia in Christo fuit gratia perfectissima, ergo & virtutes quæ profluunt ex gratia tamquam proprietates. quod intelligendum de morali quodam fluxu, cum virtutes non sint proprietates naturales gratiæ, quæ ab ea physice dimanant, sed morali modo eam consequantur, & secundum connaturalem ordinem rerum debentur subiecto prædito gratia iuxta statum ipsius subiecti: quod addo, eò quod lumen gloriæ non detur viatori.

Ex quo potest confirmari quod virtutes non dimanant physice à gratia; si enim physice dimanarent, ipsum lumen gloriæ etiam dimanaret, & proinde nisi Deus subtraheret suum concursum naturis rerum debitum, omnis iustus Deum videret, quod constat esse falsum. Vnde

Notandum S. Thom. non affirmare omnem planè virtutes in Christo reperiri, sed solum velles reperiri virtutes quæ nullam inuoluunt imperfectionem; & quidem intelligi de virtutibus supernaturalibus, quas supponit dari ut actus supernaturales procedant à principio connaturali creato: nam Verbum præcisè ratione suæ subsistentiæ non eleuavit potentias naturæ humanæ ad actus supernaturales exercendos. Cum ergo decuerit animam Christi roborari & eleuari ad similes actus, non minus quàm quemlibet alium iustum; sequitur virtutes supernaturales illi animæ infusas tamquam connaturalia principia actuum supernaturalium.

Fuerunt autem infusæ à principio conceptionis, ut colligi potest ex dictis dubio superiori, quia ab instanti conceptionis Christus elicit actus virtutum supernaturalium, charitatis in Deum, obedientia, &c. quos actus congruum fuit procedere à principio intrinseco connaturali creato permanente, & non solum ab auxilio actuali. Longè enim perfectius est operari ex tali principio intrinseco, quàm ex solo auxilio actuali.

Poti potest an ultra virtutes theologicas & morales

64.

Quæst. 3.
Resp.
Cōcessa est
Christo in
primo
instanti
conceptionis.

Resp. affir.

Virtutes
quomodo
profluunt ex
gratia

65.

In Christo
tantum sunt
virtutes
quæ nul-
lam in-
uoluunt
imperfec-
tionem.

66.

Fuerunt in-
fusæ à prin-
cipio Con-
cept.

67.

Dub.